

In dankbare herinnering aan

LEO PETERS

echtgenoot van

Debbie Peters-Martin

* 19 - 5 - 1961
Groesbeek

† 13 - 1 - 2025
Groesbeek

Geboren en opgegroeid in de Eekhoornstraat, is de Horst ons pap altijd dierbaar gebleven. Hij had er een fijne, vrije jeugd: thuis, in de natuur en bij zijn vriendjes. Als 3^e van de 4 kinderen van Hein Peters en Riek Bosch, leerde hij ook de zware kant van het leven kennen. Het was niet altijd makkelijk. Ook op school viel het niet mee. De leerkracht meende dat dit gevoelige, open kind niet kon leren; hij werd afgescheept met werkjes en kleurplaten, waardoor hij nauwelijks leerde lezen en schrijven.

Leo besloot met zijn handen te gaan werken: 25 jaar bij Tio Metaalbouw en later nog 6 jaar bij Van Kesteren, tot in 2005 een hartinfarct een einde maakte aan het werk. Leo kwam in het ziekenhuis terecht. Het was hem zwaar te moede. Maar zijn dochters openden z'n hart. Hij wist waarvoor hij moest vechten. Dat deed hij. Ondanks de ICD hartbewaking was het toch niet makkelijk. Ook financieel was het een flinke stap terug. Deze tegenlagen ontnamen hem de moed niet.

Op vakantie met vrienden in Spanje ontmoetten Leo en Debbie elkaar. De vonk sloeg over: twee gewone, eenvoudige, blijde, graag-lachende mensen. Dat zagen en waardeerden ze in elkaar. De communicatie was lastig,

want Debbie kwam uit Engeland. De liefde bleef, Leo vloog naar Engeland om Debbie en haar ouders beter te leren kennen en Debbie kwam naar Nederland.

In 1994 trouwden ze en kregen een huis in de Berkstraat op de Breedeweg. Daar is in 1995 Laura geboren en 4 jaar later Megan.

Afgelopen oktober kreeg hij te horen dat hij uitgezaaide longkanker had. Dapper en met overgave heeft hij zich voorbereid op wat komen ging, niet angstig of opstandig. We hebben alles met elkaar besproken, nog fijne uitstapjes gemaakt en die vastgelegd in een fotoboek. Overal staat hij blij lachend tussen ons in.

Zijn laatste week was niet makkelijk, maar toen hij stierf opende hij zijn ogen en verscheen er een grote glimlach en een traan op zijn gezicht: hij werd 'opgehaald' door zijn moeder, zoals hij de hele week al had voorgezgd.

Leo, pap, schoonvader en opa: je was altijd jezelf, een krachtige, open, blijde echtgenoot, vader en opa. Je hield van ons, je hield van de natuur, je had humor en lachte graag. Je ging nooit bij de pakken neerzitten. Toen je niet meer werkte, heb je vrijwilligerswerk gedaan in het Avonturenbos en in de Moestuin van Mariëndaal. En richtte je een wandelclubje op. Je was een mensen-mens en hield van warmte en gezelligheid.

Het ga je goed op de grote reis naar het Licht. We zullen je heel erg missen, maar we weten ook dat je heel dicht bij ons blijft.

Debbie
Laura, Stefano
Megan en Hivi
🐾 Kira